

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologiæ Moralis

Busenbaum, Hermann

Monasterii Westphaliæ

Dub. II. Quæ requirantur ad valorem professionis religiosæ?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40957

quæ cum suo munere consistere possunt. Idque non tantum secundum moralem honestatem, sed sub obligatione gravis culpæ, si ad eam regula obliget. Ita Laym. l. 4. t. 5. c. 1. n. 11. & 12. Ubi addit, quod etsi Parochus religiosus in iis, quæ ad regulam spectant, subiectus maneat superiori, jam tamen consuetudine multis locis observari, ut non tantum in pertinentibus ad disciplinam Ecclesiasticam, sed etiam in plerisque aliis, ab obedientia Prælati eximatur, & Episcopo subijciatur. v. Sylv. Sanch. l. 6. mor. c. 6. n. 36.

DUBIUM II.

Quæ requirantur ad valorem professionis religiosæ?

Resp. Ad valorem eius, tres requiruntur conditiones. I. Est qualitas, seu aptitudo voventis, scilicet, ut juxta Trid. sess. 35. c. 15. de Regularibus, decimum sextum ætatis annum expleverit, annumque integrum, cum religioso habitu, steterit in probatione, nullumque habeat impedimentum, quod per statuta à Pontifice confirmata, in isto ordine substantiale esse censeatur. Azor. tom. 1. l. 12. c. 2. q. 6. & 7. Rodriz. tom. 2. c. 6.

II. Conditio, Consensus & acceptatio expressa, vel tacita Prælati ordinis: per hanc enim religioni incorporari debet. Idque ordinari, non tantum cum consilio, sed etiam cum consensu Capituli, aut certe majoris, aut principalioris partis;

partis; secundum cuiuscunque ordinis statura,
Navar. Less. c. 41. d. 7.

III Ut professio sponte facta sit, non cogente gravi metu, qualis esset incarcerationio, alimentorum subtractio, eo quod in professionem consentire noluerit. Itemque metus reverentialis, non quidem se solo, se accedente precum, blanditiarum, & imperii, sæpius repetita importunitate, aut gravi offensione, aut diu continuata indignatione consanguineorum; adjunctis etiam minis de subsidiis negandis, si ex religione egrediatur: hæc enim vel singula, vel certè simul juncta, considerata conditione hominis rudis, timidi, &c. metum justum incutere possunt, & professionem irritare, ut docet *Laym. cum aliis lib. 4. tract. 5. cap. 5. Less. lib. 2. cap. 43. dub. 7.* Unde resolventur sequentes Casus.

I. Is qui professionem irritam edidit, ex defectu alicuius conditionis ex jam dictis, nisi eam postmodum tacite, vel expresse ratificaverit, egredi, religione, & uxorem ducere potest: licet ob evitacionem scandali, causam egressus dicere debeat: & si ad forum externum causa deveniat, defectum professionis probare; idque intra quinquennium à die professionis, post illud enim non auditur juxta *Trident. cap. 19. sess. eadem.* quia præsumitur eam interea ratificasse.

II. Quod si tamen sciret, illam iuris præsumptionem falsam esse, eo quod vel ignorans impedimentum vel metu gravi, aliave iusta causa impeditus, reclamare intra quinquennium non poterit; vel impedimentum sit essenziale, ac perpetuum,

R perpetuum,

petuum, aut saltem ultra quinquennium duret, eo elapso potest reclamare, debetque audiri in iudicio, saltem extraordinario, vel in integrum restitutum, ut contra *Bon. de claus. d. 4. q. 2. p. 10.* docet *Nav. Sanch. d. 37. nu. 22. Less. lib. 2. cap. 41. d. 7. Azor. lib. 12. cap. 4. q. ult. Dian p. 3. t. 2. R. 53. Barbosa in Trident sess. 25. c. 19. num. 8.* ubi plures alios citat: & nisi aliud quid impediatur, fugere potest, ut docet *Laym.* Qui addit, quod si fuga sine gravi scandalo vel incommodo tentari non possit, monendum à confessario, ut professionem tacite ratificet: quod fiet, si professorum habitum proprium deferat actusque iis propriis exerceat, cum intentione, quod professus talis ordinis esse velit, *vid. Au. cit. & Dian p. 8. t. 7. R. 51.* ubi ex *Trid. sess. 25. cap. 19.* probat, Episcopum de nullitate professionis, sive interventione superioris regularis sententiam ferre non posse, & si faciat, fore nullam.

DUBIUM III.

Ad quid teneatur Religiosus vi suae professionis?

Resp. Religiosus vi suae professionis tenetur ad progrediendum aliquo modo in via perfectionis. Qua ex vi professionis tenetur velle servare suum statum, qui est perfectionis, sive tendere ad perfectionem; (licet secundum se non sit praecipuum, sed consilium) hoc autem est intrinsecè velle tendere ad perfectionem, *S. Thom. 2. 2. q. 1.*